

[Halvgaard]

Hensynet til, at folketinget kan udøve den afgørende kontrol, kræver, at ministeren også skal være øverste administrative myndighed i alle henseender. Det er jo alene ministeren, folketinget retsligt og parlamentarisk kan kræve til ansvar.

Ud fra tilsvarende betragtninger må loven ikke give afgørelseskompetence i bevillings-spørgsmål til de højere uddannelsesinstitutioners egne organer. De ressourcer – og de er efterhånden sparsomme – som det danske samfund stiller til rådighed for de højere uddannelsesinstitutioners forskning, må fordeles og anvendes fornuftigt til gavn for samfundet, og dette kræver, at også den økonomiske kompetence fastlægges på bevillingsmæssigt normal måde.

Universiteterne m. v. skal ikke være selvstændige enheder i staten. De er dele af samfundet og må være solidariske med samfundet både i op- og nedgangstider. Og når skattemidler skal anvendes med den fornødne respekt – man ved jo, at det er andre folks penge, man disponerer over – må det for hver eneste beslutningsproces gælde, hvad der gavner samfundet bedst.

Skal undervisning og forskning på universitetsniveau lykkes og ikke foregå, som det er foregået, på lykke og fromme, så er det ligeledes nødvendigt, at de, der træffer afgørelserne, fagligt er de højest uddannede på det pågældende felt. Derfor må lærerpersonalet og helst seniorlærerne have dominans i beslutningsprocessen. Studenterdeltagelse kan derfor sagligt kun tilstedes ud fra det synspunkt, at det vil give studenterne større indsigt og udvikling i faget at være med i beslutningsprocessen. Opgaven »at drive forskning og give videregående uddannelser indtil det højeste videnskabelige niveau«, som der ordret står i styrelseslovens § 2, forudsætter faglige kundskaber og løses derfor kun af folk, der besidder faglige kundskaber indtil det højeste videnskabelige niveau, og ikke hverken af de studerende eller det teknisk-administrative personale.

Jeg skal til slut henvise til bemærkningerne til forslaget, der indeholder mange ideer, som kunne have været inspirerende, hvis undervisningsministeren, hvad undervisningsministeren ikke ønsker, skulle udarbejde bekendtgørelser m. v. til nærmere tilrettelæggelse af en fornuftig og retfærdig styrelse af vore uddannelsesinstitutioner.

**Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):**

Til hr. Halvgaards sidste bemærkninger kan jeg sige, at den form for inspiration, jeg kan hente i fremskridtspartiets uddannelsespolitik, er jeg hellere foruden.

Det, der bringer mig på talerstolen, er, at hr. Halvgaard startede sit indlæg med en generel karakteristik af universiteter og højere læreanstalter. Som den minister, der er ansvarlig for dette område, må jeg blot sige, at jeg ikke er enig i ét ord af, hvad der er sagt. Hvad angår navngivne personer, ønsker jeg ikke at stå på denne talerstol og drøfte dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

### Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

**Anden næstformand (Ninn-Hansen):**

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

### 6) Første behandling af:

*Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om styrelse af højere uddannelsesinstitutioner. (Indførelse af et ligemandsprincip m. m.).*

[Af Mimi Jakobsen (CD) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 22. Fremsat 21/10 80).

Forslaget sattes til forhandling.

### Forhandling

**Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):**

Beslutningsforslag nr. B 22 er en uændret genfremsættelse af det forslag, som centrumdemokraterne fremsatte i forrige samling, den 21. marts i år, og forslaget går i første række ud på at indføre et såkaldt ligemandsprincip.